

Elektrycy i ich pasje - prof. Czesław Mejro

Wielu elektryków w zadziwiający sposób potrafiło połączyć w sobie różne, często przeciwstawne talenty. Byli lub są wykształconymi i uzdolnionymi inżynierami, ale też świetnymi muzykami, tancerzami, śpiewakami, dziennikarzami lub sportowcami. Często swoje zamiłowanie do innych pasji potrafili doskonale powiązać z pracą w wyuczonym zawodzie. Niejednokrotnie całkowicie poświęcali się ulubionej dyscyplinie dalekiej od profesji elektryka.

Czesław Mejro (czasami występuje pisownia Meyro) urodził się 31 stycznia 1908 w Warszawie, zmarł tamże 24 marca 1986 r. W roku 1932 ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Brał udział w projektowaniu linii energetycznej 150 kV Mościce – Starachowice. W latach 1936 - 1944 pracował w Fabryce Aparatów Elektrycznych K. Szpotański i S-ka w Warszawie i w Międzyzlesiu, z przerwą na udział w kampanii wrześniowej 1939, będąc uczestnikiem obrony Modlina. Uczestniczył w przygotowywanym w konspiracji Projekcie Elektryfikacji Polski. W 1944 r. został wywieziony wraz z urządzeniami Fabryki K. Szpotański do Wiednia, gdzie do wyzwolenia pracował jako robotnik. Po drugiej wojnie światowej był naczelnym dyrektorem Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Mazurskiego w Olsztynie. Od początku 1946 r. rozpoczął działalność dydaktyczną w Politechnice Warszawskiej, równocześnie biorąc udział w projektowaniu i nadzorowaniu wykonawstwa urządzeń elektrycznych gmachów Elektrotechniki, Fizyki, Głównego, Chemii, Lotniczego i Techniki Ciepłej. W 1950 r. został profesorem nadzwyczajnym na Wydziale Elektrycznym, w latach 1951 - 1952 był prodziekanem, a w latach 1952 - 1954 dziekanem Wydziału Elektrycznego, w latach 1954 - 1955 był także prorektorem. Od 1962 r. pracował w Instytucie Techniki Ciepłej Wydziału MEiL w Katedrze Energetyki Jądrowej, następnie w Katedrze Siłowni i Gospodarki Energetycznej, od 1965 r. był kierownikiem Zakładu Gospodarki Energetycznej. W latach 1976 - 1980 był również profesorem Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN.

W młodości był znanym lekkoatletą, czynnym zawodnikiem warszawskiego klubu Polonia. Zdobył tytuły mistrza Polski w sztafecie 4 × 400 metrów w 1929 i 1930 oraz w skoku wzwyż w 1930. Był wicemistrzem Polski w sztafecie 4 × 100 metrów w 1927, w sztafecie 4 × 400 metrów w 1926 i 1927 oraz w skoku wzwyż w 1926, a także brązowym medalistą w biegu na 400 metrów przez płotki w 1926 i 1927, w dziesięcioboju w 1929, w sztafecie 4 × 100 metrów w 1930 oraz w sztafecie 4 × 400 metrów w 1932. Trzykrotnie wystąpił w meczach lekkoatletycznych reprezentacji Polski w 1926, 1930 i 1931, odnosząc jedno zwycięstwo indywidualne. Był rekordzistą Polski w sztafecie 4 × 400 metrów z czasem 3:28,6, uzyskanym 22 maja 1927 w Warszawie.

Źródła:

pl.wikipedia.org

meil.pw.edu.pl (zdj.)